

CUPRINS

Criza	007
Meduzele ucigașe	025
Aris	039
Lucy	050
Dorința imperioasă de angajament	060
New York City	074
Manhattan Island – cursa care a schimbat regula jocului	086
Prima expediție	096
Havana	114
Criza de identitate a sportivului	125
Mâhnire	136
Cine crede căinele meu că sunt	142
Dors bien, Maman	147
Șaizeci de ani – angoasă existențială	152
Visul reaprins	156
A început! 2010	163
Prima vară în Key West	181
Sharif	191
Înapoi la Key West	197
Fruntea sus! Încă o încercare: 2011	205
Chinul dinaintea gloriei	214
Alertă roșie	228
Nepregătiți pentru neprevăzut	237
Un murmur de speranță	247

Ultimul „Ura!” – 2012	252
In media res	269
Voință fără limite	286
2013: În impas	296
O atee care se minunează	307
Infinitate	316
Găsește o cale	321
Drumul pavat cu dale galbene	332
Niciodată, absolut niciodată să nu renunți	348
O viață plină de aventură și neprețuită	357

Criza

Scandările încep în cor șoptit, amplificându-se apoi până la delir plin de adrenalină. Vocile noastre se ridică de pe docul portului Hemingway într-un bubuit răsunător, împrăștiindu-se peste străzile pietruite din Vechea Havana, plutind peste mare până departe, spre țărmurile Statelor Unite.

Echipa de Vis Xtreme numără 35 de oameni. Ne-am strâns unii într-alții. Foarte aproape de mine, în mijloc, e Bonnie. Și Candace. Și Mark. Și John. Ei sunt colacul meu de salvare.

Strig. Ceilalți intră în cadența mea.

— DE UNDE înotăm?

Ei îmi răspund:

— DIN CUBA!!

Amplific puțin:

— ÎNCOTRO înotăm?

Urcă și ei tonul:

— Spre FLORIDA!!!!

Credința ne dă o amețală plăcută. Varianta noastră seculară de renaștere religioasă, o congregație cuprinsă de febra cântului. Toți ca unul. Aceasta va fi Vremea Noastră. Pasiunea noastră colectivă ne catapulțează într-o stare modificată de conștiință, plină de ardoare. Glasurile noastre pulsează prin după-amiaza târzie și umedă a unei zile caniculare din Havana, ziua de 23 septembrie 2011. Credem în ceea ce facem.

Membrii echipei se împrăștie spre bărcile lor, în timp ce eu mă întorc în camera de la hotel. Ei trebuie să treacă prin formalitățile de la vamă și apoi să mă aștepte să pornesc înot din rada Portului Hemingway peste două ore.

Mă întorc la ritualurile mele tăcute. Hidratare. Yoga. Stretching. Respirație profundă. O meditație pentru calmare și concentrare. Vorbesc cu mine însămi, rostind cuvintele foarte

rar. Trag aer în piept cu prima silabă, îl scot afară cu următoarea, încărcându-mi creierul cu imperativele acestei strădanii poate imposibile, ale acestui efort care îmi este motorul energiei vitale.

Trebuie să iei fiecare minut pe rând. Nu te lăsa păcălită de oglinda perfectă a mării la un moment dat. Acceptă și adaptează-te la orice situație care îți apare în față. Înfrunt-o cu toată puterea, cu tot ce ai mai bun. Adună-ți tot curajul, adevăra-
ta-ți tărie de caracter. Când corpul pare că nu te mai ascultă, nu lăsa culmile ascuțite ale disperării să ți se strecoare în minte. Dacă îngădui orice fărâmbă de îndoială, riști să deschizi o cutie a Pandorei. Nu mai poți opri îndoielile, odată ce le-ai permis să se strecoare în creierul tău slăbit, obosit. Trebuie să-ți întărești voința. S-o transformi într-un bloc de gheață. Nu lăsa nimic să pătrundă sau să-ți paralizeze mintea.

008

Vizualizez cum îmi trag pe cap o cască din titan înaintea primei bătăi de brațe. Aceasta este voința mea. Tăria aceasta mentală nu poate fi diminuată. Noi credem, după cele două eșecuri anterioare, că ne sunt deja cunoscute orice posibile obstacole care ar putea apărea ca să ne zădărnicească înaintarea, chiar dacă afară ne așteaptă o vastă și cu adevărat necuprinsă pustietate neîmblânzită. Acesta este Everestul oricărui înotător, marea și epopeica aventură oceanică a planetei noastre albastre. Nimeni n-a mai făcut-o până acum. Înotători puternici au cutreierat acest ocean încă din anii 1950. Nimeni n-a reușit să îl traverseze de la un capăt la celălalt fără ajutor.

Poți s-o faci! O vei face! Mantra capătă un ritm al ei cu fiecare respirație, odată cu atingerea vârfurilor de la picioare, cu rotațiile umerilor. Corpul se încălzește, se destinde. Mintea se oțelește. Spiritul își atinge culmea necesară, de nestăpânit.

Ne vedem de treabă, Bonnie și cu mine, împreună, fără o vorbă, în camera austeră a hotelului comunist Acuario. Am întins o pătură pe podea. Rotații ale gâtului, ridicări și rotații ale piciorului, răsuciri de trunchi. Iau câteva înghițituri de apă, după fiecare exercițiu. Halatul meu de prosop e gata pregătit, ochelarii

de înot într-un buzunar, casca în celălalt. Și, totuși, verific dacă sunt acolo, un gest nevrotic, iar și iar. Costumul de baie atârână de un cârlig, lângă halat. Mă cuprinde sentimentul acela de depersonalizare. Supraconștientizez moleculele de oxigen care se îndreaptă, cu fiecare înghițitură lungă de aer, în josul plexului solar, apoi bioxidul de carbon care urcă pas cu pas spre buzele mele. Cutele halatului, dând la iveală cuvintele „Fearless Nyad”⁰¹ de-a curmezișul spatelui, parcă sunt un milion de pufușoare din bumbac flaușat, pe care nu le-am mai observat până acum. Apa răcoroasă mi se scurge în josul gâtului, fiecare picătură urmând-o cuminte pe cea de dinaintea ei. Vocea lui Bonnie se aude la fiecare câteva minute, stăruitoare, în registru jos, verificând. Monosilabe. N-avem nevoie să vorbim. Totul s-a spus deja. Suntem gata.

Candace îmi face o ultimă vizită de suflet. Eu sunt norocoasa. Două prietene de-o viață, cele mai bune prietene. Atingerea lui Candace îmi transmite un val de calm. Își pune mâinile pe umerii mei, pe gâtul meu. Respiră rar, adânc. Asta mă face să intru în ritmul ei. Îmi topește emoțiile. Se îndreaptă spre barca ei, mă asigură că va fi acolo, la fiecare bătaie de brațe, până la capăt.

Mașinuța de golf își face apariția la ora 16:45, exact la timp ca să ne ducă spre locul de start. Stau lângă Bonnie. În tăcere. Îl cunoaștem pe șoferul nostru cel prietenos, Jorge. Nici el nu scoate o vorbă. Înțelege. Importanța momentului e palpabilă. Când luăm colțul și vedem oceanul, simțim toți împreună, simultan, valul brusc de speranță și îndrăznim să schimbăm între noi o privire încărcată de înțeles. Marea e netedă ca oglinda. Reflexia norilor stă nemișcată pe suprafața apei până departe la orizont. Nu suntem atât de naivi să ne închipuim că vom avea parte de asemenea perfecțiune încă 60 de ore. Sau 30. Sau 10. Sau măcar

01 „Naiada neînfricată”. Numele Nyad al autoarei se pronunță la fel ca substantivul comun „naiad” = naiadă, nimfa apelor. (n.t.)

două. Dar, pentru câteva clipe, imaginea acestui calm netulburat năpădește peste noi ca un praf magic din bagheta unei zâne, prevestind poate multe ceasuri de înot lin.

„Ursul” meu, dragul meu prieten El Comodoro José Miguel Escrich din Havana, și scumpa mea amică din Mexic, Kathy Loretta, Șefa de Operațiuni⁰² a Echipei noastre de Vis, mă așteaptă la stânci. Startul va fi un plonjon de pe bolovanii care se înșiruie la gura de intrare în faimosul port Hemingway, unde Ernest Hemingway însuși pescuia, bea și povestea verzi și uscate, unde cei din clanul Kennedy, „gașca șobolanilor” lui Sinatra și „nașii” Mafiei chefuliau nopți de-a rândul pe iahturi luxoase, până la revoluția din 1959. Locul are o aură scânteietoare de legende nefardate, care bineînțeles că reprezintă o mare parte din atracția acestei traversări. Zidul natural de stâncă, la început menit să apere țara insulară de pirați și invadatori, a continuat prin a-i ține și pe cubanezi înăuntru, nu doar pe alții afară. Să înot toată distanța, de la o națiune la alta, din această țară interzisă spre țara mea natală, ca să înțeleg pe deplin viețile atâtor cubanezi care au plecat exact de pe acest țărm, în miez de noapte, pe plute improvizate - simt că mi se comunică o dramă căreia nu i te poți sustrage. Apolitică cum sunt, este o dramă scrisă de evenimente însemnate și de Mama Natură, care m-a prins dintotdeauna în mrejele ei.

Această traversare, luând în considerare Curentul Golfului cu vârtejurile și contracurenții care îl însoțesc, dar și vietățile marine deosebit de periculoase care pândesc dedesubt, este cu totul altfel decât oricare altă traversare de o sută de mile⁰³ prin

02 Denumirile pozițiilor ocupate de membrii echipei în cadrul expediției sunt scrise cu majuscule de la un capăt la celălalt al cărții. Acesta este modul meu de a-i onora pe colegii mei, care s-au dedicat trup și suflet Visului. (n.a.)

03 Mila marină măsoară 1,852 kilometri, iar cea terestră, 1,609 kilometri. Diane Nyad folosește mila terestră, așa cum va explica puțin mai târziu. În traducerea românească am folosit, cu rare excepții, direct transformarea în sistemul metric, pentru a nu încărca inutil textul cu note de subsol (n.t.)

oceanele de pe Pământ. De-ar fi să privești toate hărțile nautice ale tuturor apelor ecuatoriale de pe glob, îndeajuns de calde pentru o cursă înot pe această distanță, pur și simplu n-ai avea cum să găsești un parcurs mai dificil pentru un înotător. Porțiunea dintre Cuba și Florida este locul unde Mama Natură se dezlănțuie cu furie. Noi toți, cubanezii și Echipa de Vis deopotrivă, înțelegem perfect gravitatea situației. Istoria se întinde peste mare în fața noastră.

Reprezentanții presei cubaneze sunt adunați toți *in corpore*, cu camerele de filmat aliniate în evantai, de-a lungul stâncilor. Marginile cu dungi de un splendid albastru-cobalt ale unui steag cubanez supradimensionat se întind, puternice și mândre, peste zona de start. Cele cinci bărci ale noastre stau santinelă la mică distanță în fața stâncilor, alături de câteva bărci cubaneze care ne vor escorta până la ieșirea în apele internaționale, la douăzeci de kilometri în larg.

Când pășesc jos pe digul de piatră, Echipa strigă într-un glas:

— Tot înainte! Tot înainte! Tot înainte!

Bonnie și cu mine îi salutăm cu brațul ridicat și pumnul strâns.

În timp ce îmi pregătesc casca și ochelarii de înot, Bonnie începe să-mi întindă crema de protecție. Răspund câtorva întrebări politicoase din partea presei, după ce întrebările lungi au fost rezolvate la conferința de presă avută mai devreme. Acestea sunt pur și simplu câteva de soiul „Cum te simți?”, „Îți dă curaj, când vezi oceanul atât de calm în fața ta?”, „Aceasta va fi ultima dată?”.

Mi se pare corect. Este a treia mea tentativă. Va fi și ultima? Bineînțeles că va fi ultima. Dar am mai spus chestia asta de două ori înainte.

Pentru câteva clipe semnificația copleșitoare a aventurii mă trage de mânecă și mă duce departe de toată această agitație imediată. Am deja șaiszeci și doi de ani, nu mai sunt tânăra

de douăzeci și opt atât de plină de ea și nu chiar atât de evoluată. Acum știu mult prea bine ce Natură monumentală mă așteaptă acolo, în larg.

Imaginea de ansamblu, Visul încă viu după toți acești ani, mă ia în stăpânire, cum stau și privesc în depărtare spre orizont. Grandoarea întregului demers irumpe în mine pe dinăuntru: insuportabilele ședințe de antrenament făcute mereu la maxim, toți profesioniștii devotați care mi-au rămas alături. Epopeica traversare are și pentru ei o semnificație profundă; nu doar eu gândesc așa. Am împărtășit cu toții durerea în suflet a primelor două eșecuri - întâia oară în urmă cu treizeci și trei de ani și a doua, în urmă cu doar două săptămâni, ambele foarte greu de acceptat în siajul unor asemenea eforturi. Și, totuși, mândria ne umflă piepturile pentru bravura pe care am dovedit-o, pentru profesionalismul aventurilor pe care le-am pus la cale. Totul este colosal pentru mine acum. Perspectiva panoramică mă zăpăcește, mă ridică și mă duce mult departe de aceste stânci solide.

012 O simt în sufletul meu, această traversare *Cuba Swim*, ca pe ceva mai mult decât un simbol al unei performanțe de anduranță sportivă. Această traversare a ajuns să simbolizeze emblematic toate lucrurile în care cred, viziunea mea despre lume. Bătând ritmic apa cu brațele către acest orizont anume, așa tind eu spre paradis, ca în poemul lui Browning⁰⁴. Imaginea acestei curse, planificarea ei, antrenamentul, credința nestrămutată în reușită, în pofida slabelor sorți de izbândă - această cursă înot solicită și definește persoana la care aspir. Persoana pe care pot s-o admir. Dar înțelesul său profund e prea mult pentru acest moment. Voi avea timp destul pentru contemplare sufletească, odată ajunsă

04 Referire la poemul lui Robert Browning, poet și dramaturg de referință al perioadei victoriene, dedicat pictorului Andrea del Sarto și versurile sale *Să năzuiești mereu la ce nu poți atinge/ Căci, altfel, la ce bun e raiul? (Ah, but a man's reach should exceed his grasp/ Or what's a heaven for?)*. (n.red.)

în partea cealaltă, într-un final. Acum trebuie să încep cu acea primă bătaie de braț, să imprim un ritm, să mă pun pe treabă.

Jucătorii de fotbal american se opresc pentru câteva clipe în tunelul de la vestiar înainte de-a se repezi pe teren, pe Super Bowl, pentru finala campionatului; jucătorii de tenis așteaptă să-și audă numele rostite la megafon, înainte de a păși pe iarba de la Wimbledon; vedetele atletismului se ghemuiesc pentru a intra în block-starturi, în finala de sprint olimpic. Toți vorbesc despre diversele trucuri cu care își calmează nervii întinși la maximum, virtualii lor ochelari de cal interiori întorcându-le atenția spre înăuntru și departe de orice i-ar putea distra din exterior, setea de a lovi acea primă minge și de a se apuca de munca pe care ei o cunosc prea bine, înțelepciunea de a împinge grandioasa perspectivă undeva în străfundul minții. Tresar brusc înapoi la realitate. M-am întors pe pietre. Bonnie e din nou reală. Am nevoie de acea primă bătaie de braț.

Îmi salut Echipa. Nicio trâmbiță de data asta. E discretă rutina noastră. Bonnie și cu mine ne îmbrățișăm și ne spunem încet, una celeilalte, „Tot înainte!”. Ea dă din cap și eu fac saltul. Adevăratul salt. Saltul metaforic. Săgetând prin aer, îmi spun mie însămi cu voce tare, cu pronunția franțuzească: „*Courage!*”. După penibila asprime a săptămânilor, lunilor, anilor de trudă, după înnebunitoarea așteptare să se îndrepte vremea în Key West, prima bătaie de braț e acum pe cale să înceapă. E o ușurare imposibil de descris.

Îmi croiesc drum spre *Voyager*, în partea dreaptă (tribord). *Voyager* e barca mea de escortă, barca mea de antrenament la Key West, farul meu călăuzitor pentru cele aproape 29 de ore ale acestei ultime tentative. Simt o imensă afecțiune în acest moment pentru acest catamaran de 11 metri. E ghidul meu. Protectorul meu. *Voyager* e mai mult decât o barcă pentru mine. Are un spirit. Mă apără și mă păzește. Robusta mea bărcuță călătoare peste mări, cu traversa ei de la pupa puțin deasupra apei, unde Bonnie și Ajutoarele mele se îngrijesc cu atâta blândețe de

mine. Timona i-a fost acum reconfigurată dinspre centru mult spre tribord, pentru ca Dee Brady și echipajul ei de Piloți să poată ține cursul corect dictat de geniul nostru Navigator, John Bartlett. Piloții trebuie să facă două lucruri în același timp: să țină perfect direcția, reconfigurând-o permanent, puțin câte puțin, conform instrucțiunilor primite de la John, și să mențină viteza potrivită, așa încât nici eu să nu rămân în urma *Voyager*-ului, nici *Voyager*-ul în urma mea. Piloții trebuie să se concentreze în absolut fiecare moment, să poziționeze barca în așa fel încât eu să fiu în paralel cu locul unde stă Bonnie. Nimeni nu vorbește cu Piloții în afară de Bartlett, Bonnie și Mark. Odată ce eu m-am depărtat de *Voyager*, pericolul devine mult mai probabil. Și, odată ce m-am depărtat de *Voyager*, calea cea mai scurtă de la Havana spre Florida s-a pierdut. Câțiva metri în plus se înmulțesc rapid în kilometri, iar imposibilul probabil devine cu adevărat imposibil.

014

Spațiul de pilotare al lui John este la pupa, o cabină imediat deasupra stației joase a Piloților. Îl pot vedea pe John, cum stă cu capul aplecat și îngropat în hărțile lui, studiindu-și diversele instrumente, când respir la stânga, spre traversa joasă a Pilotului. Ocazional ne prindem reciproc privirea. Schimbăm din ochi mesaje de solidaritate, uneori în timp ce lovesc apa cu brațul, alteori în timp ce calc apa în timpul opririlor pentru alimentare și hidratare. John poate vorbi cu Bonnie și cu echipa ei prin gemulețul cabinei de navigație. Poate sări afară pe punte ca să vorbească cu Mark Sollinger, Șeful de Operațiuni, cu piloții și cu toți ceilalți membri ai echipajului de la bord.

Scufundătorii Antirechini își ocupă pozițiile de santinelă mult mai sus, pe acoperiș. În timpul zilei, umbrele întunecate din apă, de acolo de unde s-au cățărat ei pe acoperiș, se pot vedea de la o jumătate de milă, deci sunt incredzători că pot rezolva problema mult înainte ca vreun rechin să-și vâre nasul prea aproape de mine. Pe timp de noapte e altă poveste. Noaptea nu folosim niciun fel de lumină. Luminile atrag meduze și

peștișori de momeală, deci în final și rechini. Pe o noapte fără lună, adică situația cu care ne confruntăm acum, nu-ți poți vedea la propriu nici vârful nasului. Piloții știu că eu sunt în continuare acolo, la 5-6 metri în dreapta față de *Voyager*, numai și numai după plescăitul pe care îl fac mâinile mele lovind suprafața apei. Singurii care pot efectiv să mă vadă în noaptea neagră ca smoala sunt cei doi Caiaciști de jurnă, cu Scuturile Antirechini pripornite de fundul bărcii. Caiacistul din dreapta mea trebuie să țină Scutul foarte aproape de mine, la mai puțin de un metru, pentru ca acesta să-și radieze câmpul electromagnetic de protecție îndeajuns de departe încât să fie eficace. Alt caiacist, cu alt Scut dedesubt, vine imediat în spatele meu, atent să se oprească rapid, dacă eu mă opresc rapid. Acești primi doi Caiaciști stau în formație pe lângă *Voyager*. Ceilalți patru sunt pe nava-mamă, baza pe care se retrag când și-au terminat tura de serviciu, odihnindu-se și gata să-și preia schimburile următoare, doi câte doi.

Bonnie a fost transportată pe *Voyager* încă de la început și se cuibărise deja în postul ei de observație de pe traversă când am ajuns eu acolo. Mă avertizez singură, iar și iar, să nu mă las ispitită de netezimea de sticlă a mării, făcându-mi iluzii că ar putea dura prea mult. Încerc pur și simplu să înaintez în ritm de croazieră, fără să forțez, fiindcă entuziasmul primelor momente de după start mă face să mă simt în al nouălea cer. Tentația este să bag rapid câțiva kilometri, să mă folosesc de acalmia de acum ca să-i dau zor înainte cât ne mai putem bucura de ea. Să ambalez puțin motoarele. Dar profesionista din mine are mai multă minte decât atât. Trebuie să-mi găsesc un ritm pe care să-l pot susține vreme îndelungată. Dacă-mi consum peste măsură resursele acum ca să acopăr o distanță mai mare cât e marea liniștită, nu-mi va servi deloc mai târziu, când corpul meu va avea nevoie și de ultimul dram de energie.

Bonnie îmi face semne să mă potolesc, s-o las mai moale cu ritmul în care înot. Pe vremuri, când nu împlinisem treizeci de ani, întotdeauna înotam într-un ritm de 60 de bătăi de

brațe pe minut. Efectiv ca un mecanism de ceasornic. Număram timp de șase ore, în serii de câte 60 de bătăi: o oră de 60 × 60 în limba engleză, o oră în germană, o oră în spaniolă, o oră în franceză, apoi o oră jumătate în engleză și jumătate în germană, urmată de o oră cu jumătate în spaniolă și jumătate în franceză. Ridicam privirea după aceste șase ore de numărat 60 secunde × 60 de bătăi și vedeam că trecuseră fix șase ore. Nu 5 ore și 58 de minute sau 6 ore și un minut. Fix șase ore. Dar acum, în principal din cauza noului stil craul pe care l-am adoptat ca să-mi ușurez efortul din umăr, unde am avut ruptură de tendon al bicepsului, scot o medie de 52 până la 54 de bătăi pe minut. Bonnie îmi face semn că am urcat la vreo 58 de bătăi și vrea să mai reduc puțin.

016 Tocmai se apropie asfințitul, și, străduindu-mă din răsuputeri să nu anticipez cum va fi la noapte și să nu-mi imaginez cât de mult va mai dura această dulce acalmie, sunt totuși foarte fericită. Încep să-mi îngân cântecele. Amurgul se împrăștie precum untul topit pe pâine de-a lungul unei jumătăți din orizont, la stânga, direcția în care îmi întorc capul ca să respir, ca un celofan galben-auriu cu bordură portocalie. Conturul desenat pe cer de siluetele clădirilor Havanei se depărtează încet în urma noastră. Îi pot vedea pe coechipierii mei de pe *Voyager*, fiecare instalat la postul lui. Caiaciștii, cu cozile scuturilor lor electronice antirechini atârdate sub barcă, vâslesc în formație pe lângă mine. Sincronizați, alunecăm împreună spre orizont și las incantația noastră să-mi răsună în urechi, rostind-o în capul meu de o sută de ori.

Brațul stâng, brațul drept: *De unde înotăm?*

Brațul stâng, brațul drept: *Dinspre CUBA!*

Brațul stâng, brațul drept: *Încotro înotăm?*

Brațul stâng, brațul drept: *Spre FLORIDA!!*

Noaptea se apropie. Cu fiecare minut care trece, cerul devine tot mai întunecat. Îmi pregătesc progresiile de numărat și lista de cântece pentru la noapte. Deși nu neg că fiecare

clipă trebuie luată așa cum vine, sau măcar fiecare serie de 90 de minute dintre pauzele de alimentare, strategia mea cuprinde și lucrul cu o serie mai importantă de obiective, care sunt împărțite pe timp de zi, pe timp de noapte, pe timp de zi, pe timp de noapte. Iar acum e momentul să intru în ritmul melodiilor până la prima geană de lumină a dimineții de mâine. Astă-seară voi începe cu Bob Dylan. Dylan și un tipar de numărătoare, între fiecare două cântece, cu 2.000 de bătăi de brațe, în fiecare dintre cele patru limbi. Gata, am pornit.

*Nici n-are rost să mai întrebi de ce, iubito,
Dacă nici până acum nu știi.*

Sunt mulțumită. Apa e călduță. Mă mențin mult sus la suprafață, bat apa viguros, ochelarii și casca mi-s comode. Hai să depășim această primă noapte. Asta-i tot ce ne stă în față deocamdată, această primă noapte. Abia aștept să mă uit în spate și să nu mai văd luminile Havanei! Abia au trecut două ore, dar Mark, Bonnie, John și Dee sunt încântați până peste poate de condițiile pe care le avem până acum. De la un cap la altul, facem exact ce ne-am propus să facem. Suntem pe fâgaș. Fâgașul este ritmul.

017

— Aaaoooouuuu! Aauuu! Oooo! Doaaareeee! Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Mă arde, mă arde. MĂ ARDE!! Ajutor! Bonnie, AJUTĂ-MĂ!

Cunosc prea bine urzicătura ascuțită a „caravelei portugheze”⁰⁵. Durere pătrunzătoare, deseori urmată de tulburări pulmonare. Eventual stare de greață. Dar asta nu e înțepătura de „caravelă portugheză”. Chestia asta e nepământească. Ca-n filmele science-fiction. Îmi simt tot corpul de parcă aș fi scufundată în

05 „Caravela sau corabia portugheză” (*Physalia physalis*) este un organism marin colonial din grupul celenteratelor, din care fac parte și meduzele. Are tentacule foarte lungi, cu venin puternic, care poate fi chiar mortal pentru om. (n.t.)

ulei clocotit. MĂ ARDE!! M-am apropiat de barcă, luptându-mă să rămân la suprafață.

Îngaim greu silabele, cu respirația tăiată, încercând să-i spun lui Bonnie că simt cum mă cuprinde paralizia. Zona mijlocului și zona plămânilor mi se contractă spasmodic. Acum nu mai pot nici să-mi ridic brațele peste suprafața apei. Parcă toată măduva spinării mi-a fost cuprinsă de convulsii. Nu pot să respir. Cu mare greutate reușesc să îngân:

— Ce e asta? Cât o să dureze?

Jon Rose, scufundătorul nostru pentru situații de urgență, este acum în apă lângă mine. E singurul nostru Paramedic, deocamdată. În primul rând face parte din echipa Scufundătorilor Antirechini, având experiență în apă cu tot soiul de viețuitoare, dar ce se întâmplă acum e ceva complet nou pentru el. Jon îmi șterge brațele cu un burete uscat. Cu lămpița pe care o poartă pe frunte vede o grămadă de meduze, peste tot în jur. Scoate capul din apă și spune că sunt grămezi, mii și mii. Mici, cât o bucătică de zahăr cubic, colorate în albastru-deschis transparent. N-a mai văzut niciodată soiul ăsta până acum.

018

Iar acum, fiindcă a plonjat fără costumul complet de neopren, apa fiind foarte caldă, Jon e înțepat și el. Chinuit de aceleași simptome cu care mă lupt și eu - contracția extremă a căilor respiratorii și senzația de paralizie pe șira spinării -, reușește cu mare greutate să se aburce înapoi pe *Voyager* și să-i spună lui Bonnie că sunt probleme. Jon are 1,92 metri înălțime și 93 de kilograme, deci e mai puțin probabil să resimtă în totalitate efectele veninului, comparativ cu mine, care am 1,70 și 64 de kilograme, dar uite că se zvârcolește pe punte, cuprins de convulsii. Suflă greu, frecvența respiratorie i-a coborât la doar trei respirații pe minut și se teme că nu va reuși să supraviețuiască. Bonnie îi spune să se îngrijească singur, cumva, cum o ști; ea trebuie să se concentreze pe înotătoarea din apă. Jon își face două injecții cu epinefrină, dar, fiindcă nu știe exact ce specie de meduză ne-a înțepat, se teme să-mi facă și mie aceleași injecții.

Echipa Medicală completă nu ni se va alătura decât după intrarea în apele internaționale, ceea ce se va întâmpla peste cel puțin câteva ceasuri.

Observatorul oficial, Steve Munatones, spune că va aproba o pauză scurtă la bordul ambarcațiunii, dată fiind situația de viață și de moarte cauzată de înțepături. Dar eu nu vreau să ies din apă. Acesta este Visul meu. N-am de gând să-l arunc la gunoi și eventual să mut această cursă în categoria „Etapizată” (conform regulilor înotului pe distanțe lungi, așa se numește când un înotător iese din apă la o anumită longitudine/latitudine, se ocupă de rezolvarea crizei apărute, oricare ar fi ea, după care intră înapoi în apă fix în același loc și continuă cursa). Nimeni din această expediție nu vrea să intrăm în categoria maratoanelor în etape. Am muncit mult prea din greu!

Rămân în apă. Bonnie mă pune să trag pe mine un echipament antiiritație, un tricou din alt material decât neopren (regulile sportive nu permit folosirea neoprenului, din cauza proprietăților sale care favorizează plutirea). Nu-i prea ușor de înotat în el, dar Bonnie speră măcar să mă protejeze de alte înțepături în brațe și umeri. Senzația de arsură ca de la ceară fierbinte se atenuază pe măsură ce înot mai departe în noapte, dar senzația de paralizie și respirație îngreunată continuă pe tot parcursul nopții, ba chiar și în primele ore ale dimineții următoare.

Pe punte, lângă Bonnie, revenirea lui Jon durează câteva ceasuri (deși la conferința de presă susținută trei zile mai târziu, el avea să declare că mai are încă o senzație de apăsare în gât și că nu poate să respire normal). Acum îi spune lui Bonnie:

— Diana e ireală! Eu era să mor, iar ea continua să înoate. E ireală!

În zori, înainte ca soarele să apară, Echipa Medicală a Universității Miami s-a alăturat flotilei noastre. Cei din echipă discută cu Jon Rose și obțin descrierea lui despre soiul de meduză și genul de simptome pe care le-am avut amândoi. De asemenea, discută cu majoritatea membrilor expediției, iar cei

care au auzit ce se întâmpla, fiecare de pe ambarcațiunea respectivă, spun că țipetele mele îți înghețau sângele în vene, traversând întunericul amplificate de proprietatea apei de propagare a sunetelor. Realmente s-au temut pentru viața mea.

Echipa Medicală este pregătită pentru orice urgență imaginabilă. Orice, mai puțin chestia care s-a întâmplat. Oamenii aceștia n-au auzit niciodată de vreo meduză care să arate așa cum am descris-o noi. Este o echipă combinată, cu medici specializați în medicină de urgență și alții specializați în medicină sportivă; nu lucrează în domeniul meduzelor. Bunul-simț logic le spune să-mi elibereze pe cât posibil căile respiratorii. Odată ajunși la fața locului, ei încep cu inhalatoare, injecții cu epinefrină, tratamente prin masca de oxigen, injecții cu prednison, pufuri dintr-un nebulizator. Și toate aceste protocoale sunt administrate mai des decât pauzele mele uzuale de alimentare și hidratare, care intervin la fiecare 90 de minute, constând din 4 până la 11 minute în care eu calc apa și absorb nutrienții. Un înotător nu are voie să atingă barca de escortă sau să se țină de ea, de un caiac, de o placă de surf sau de orice obiect aflat pe mare. Trebuie să-și folosească numai și numai propriile-i forțe, pe întreaga durată a cursei. De la sosirea Echipei Medicale, înainte de răsăritul soarelui, și până pe la ora două sau trei în după-amiaza următoare, mă chinui să-mi recapăt suflul și forța din brațe. Bonnie mă cheamă la stația de alimentare de pe *Voyager* mai des ca de obicei, cam o dată la fiecare jumătate de oră, pe parcursul acelei lungi perioade de recuperare după ce am fost înțepată. Mă străduiesc din toate puterile, dar Bonnie, Mark și John sunt conștienți că progresele pe care le fac, și acelea foarte lente, sunt abia în proporție de 60% din ce mi-am propus în fiecare oră. Deplasarea voită spre nord, necesară ca să traversăm acest Curent al Golfului care curge în direcție estică, invers față de direcția noastră de mers, este în același timp anemică și cu prea puține minute pe oră. Fără ca eu să știu, m-am abătut mult spre est, în direcția insulelor Bahamas.